

че: »Не бой са ти за нашите политически отношения камъ Сърбия. Ти не си посвѣщенъ въ кабинетните тайни. Сърбите нѣма да ни излжжатъ, защото тѣхните интереси сж тѣсно свѣзани съ нашите. Ние ще да испроводиме въ Бѣлградъ депутация, която ще да свърши сичко, щото е потрѣбно; а ти иди въ Бѣлгария и гледай да са не побуни народътъ.« — »Азъ ща да ида въ Бѣлгария и ще гледамъ да исплдна желанието ви; но вие тврде добре знаете, че моята мисия е тѣшка. Като ида въ Бѣлгария, то азъ сжмъ принуденъ да са бия съ турските потери; а подобни дѣла не могатъ да останатъ тайна за моите приятели. Народътъ тврде лесно може да са побуни. Кажете ми сега, ако са побуни нѣкой градъ или нѣкое село, то трѣба ли азъ да приема участие и да го защищавамъ, или трѣба да остава своите братия да ги колатъ?« Христо Георгиевъ ми отговори: »Ти трѣба да употрѣбишъ сичките си сили и да вжспрпятствувашъ на сѣки единъ бунтъ до тогава, дорде са не договориме съ Сърбия.« — »Работете така, както ви са види за по-добре; а мене дайте малко оръжие и испроводете ма въ Бѣлгария,« казахъ азъ. Послѣ тоя разговоръ г. Христо Георгиевъ даде на г. Балкански 100 турски лири, а г. Стефанъ Аженовъ ми даде 30. Когато щѣхъ вече да замина съ момците си, то г. Христо ми даде още 30 лири.

Приготовихъ са. Василь Л—ий бѣше избранъ за байряктаринъ; Иванъ Кършовски — за писаръ; Тотйо — Филипъ — за второстепенъ войвода; а Желйо Чернийовъ — за мой помощникъ.